

OPIEKUŃSKI (2) *ai*

N sg m opiekuński (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „opiekun” ‘ten, kto sprawuje nadzór prawny’; należący do opiekuna; tutorius Mącz; tutularis Cn (2) : Tutorius, Opiekunski/ co zwłażczą na opiekuny należy. Mącz 467d.

Wyrażenie: »urząd opiekuński« (1): Episcopatus, Biskupstwo, Sed propriae Vrząd opiekuński. Mącz 106d.

Cf [OPIEKALNICZY], [OPIEKUNOW]

TG